

indhentet ved overenskomstfornyelserne i 1981. Der kræves reelle forhandlinger om dette og de øvrige overenskomstkra. Med rette henviser de til, at der ikke har været tale om reelle forhandlinger ved de sidste tre overenskomstafslutninger. Folketinget dikterede vilkårene.

Den siddende regering siger, at den vil have en forhandlingsløsning denne gang, men det står klart, at den ikke vil betale den pris, som de offentligt ansatte forlanger. Finansminister Svend Jakobsen har givet udtryk for, at der ikke kan blive tale om at rette hele efterslæbet op. Dansk Arbejdsgiverforenings og LOs formænd har givet udtryk for den samme holdning. Thomas Nielsen oven i købet på trods af, at der inden for de kommunalt ansattes rækker findes store grupper af lavtlønnede.

Den stejle politiske holdning, der stilles til skue, gør det endnu en gang klart, at de offentligt ansatte kun har deres egen styrke at regne med i kampen mod, at de omfattende lønefterslæb udvikles. Af de 740.000 offentligt ansatte er omkring $\frac{2}{3}$ kommunalt ansatte og mange kommer dermed i berøring med de hindringer, som kommunernes lønningsnævn lægger for en modvirkning af efterslæbets opståen. Gruppen af kommunalt ansatte har en klar fælles interesse i lønningsnævnets nedlæggelse. Dermed vil kommunernes undskyldning for ikke at give lønindrømmelser være væk. En ellers flittigt brugt henvisning til et nej fra lønningsnævnet vil ikke længere kunne bruges som et skjold.

Kommunal utilfredshed med lønudvalgene og lønningsnævnet

Det er ikke alene lønarbejderne, der er utilfredse med kommunernes lønningsnævn. Også kommunalpolitikere har mærket den snærende centralisme. Da Farum kommune indgik en dataaftale med HK, følte den socialdemokratiske borgmester i Ballerup, Kaj Burchardt, sig kaldet til at stille sig i vejen og erklære aftalen ugyldig, fordi Farum kommune efter hans opfattelse ikke kunne indgå aftaler af den art uden om det lønningsudvalg, som foreningen af kommuner i Københavns amt har oprettet. Forløbet viser, hvad lønningsnævnet og kommuneforeningernes lønudvalg efterhånden vil udvikle sig til. Blandt andre har Farums borgmester, Gøsta Gustavsen, givet udtryk for, at lønningsnævnet og lønudvalgene hæmmer kommunernes selvbestemmelse, og at den stramme detaljstyring af personalepolitikken i visse tilfælde forhindrer kommunerne i at udføre de pålagte opgaver.

Det fremhæves, at den nuværende styrelseslov ikke giver den enkelte kommune mulighed for at fastlægge det serviceniveau, som byrådet eller kommunalbestyrelsen finder nødvendigt. Flere kræver derfor lønningsnævnets og lønudvalgenes magt indskrænket. Den bedste løsning er efter forslagsstillernes mening en nedlæggelse.

SIDs konflikt med lønningsnævnet

Lønningsnævnet og lønudvalgene har sammen med folketinget været årsag til, at det har været nødvendigt for en lang række kommunalt ansatte at gennemføre arbejdsnedlæggelser i kampen mod lønefterslæb og en i øvrigt dårlig aflønning.

Således stillede Silkeborg kommunes arbejdsmænd i efteråret 1979 et krav om lønforhandlinger til kommunen igennem SID, Silkeborg. Baggrunden for kravet var et lønefterslæb på ca. 10 kr. i forhold til gennemsnitslønnen for Silkeborg. Kommunen var henholdende i 4 måneder for derefter blot at meddele, at det drejede sig om en landsoverenskomst, som ikke kunne forhandles lokalt. Efter at være blevet holdt for nar i 4 måneder besluttede 110 kommunalarbejdere at nedlægge arbejdet, indtil der blev optaget forhandlinger.

Kommunalarbejdere i fire byer – Horsens, Vejle, Fredericia og Kolding – stillede ligeledes krav om at få løst deres efterslæbsproblemer. Borgmestrene bad om forhandling med Kommunernes Landsforening om lønforbedringer for offentligt ansatte SID-medlemmer.

Kommunalarbejderne nød stor forståelse for deres krav. 100 rengøringsassistenter ved Silkeborgs skoler og ved rådhuset iværksatte en to dages sympatistrejke. Tillidsfolk fra flere byer udtalte deres støtte og forståelse.

Efter at det var blevet klart, at de fire borgmestres møde med Kommunernes Landsforening ikke gav noget resultat, reagerede 500 kommunalt ansatte i Esbjerg ved at sende lønkrav til kommunen med følgende kommentar:

»Vi må konstatere, at Kommunernes Landsforening i mange år har bevist, at de ikke magter at leve med de krav, der stilles til sådan en organisation. Lønaftaler og overenskomstfornyelser sakker agterud, sagsbehandlingen ligeså.

Man tilsidesætter totalt hensynet til gennemsnitslønninger for de forskellige overenskomstråder, der forhandles. Derfor anmoder vi det samlede byråd om at tage sagen i egen hånd og regulere lønningerne for samtlige ansatte ved Esbjerg kommune.«